

„Tartsd a kezed egy percig a forró kályhán, meglátod, egy órának fogod érezni. Beszéljess egy csinos nővel egy órát, mintha csak egy perc lenne. Na, ez a relativitás.”

Tisztelt Polgármester Úr! Tisztelt Igazgató Asszony! Tisztelt Tanáraink! Kedves szülők, diáktársak, no meg persze ti, ballagó tizenkettedikesek!

Albert Einstein imént idézett szavai jól mutatják, hogy bizony minden relatív, és hogy az idő nem egyformán telik számunkra. Míg tanáraitoknak évtizedeknek tűnhettek az elmúlt évek, addig nektek valószínűleg egy szempillantás volt. Nézzétek meg a körülöttetek állókat, s idézzétek fel a sok közös emléket! Találjátok meg a közönség soraiban szeretteitek tekintetét, hiszen ők azért jöttek el, hogy tanúi legyenek ezeknek a rendkívüli perceknek. S vessetek néhány pillantást is ránk is, akik most titeket búcsúztatunk.

Hét éve, amikor először átléptem az iskola kapuját azt reméltem, hogy mivel kicsik vagyunk és aranyosak, a nagyok kíméletesek lesznek velünk. Ezután összefirkáltak minket, megdobáltak vízbombával, majd fél lábon állva megesküdtünk, hogy a tízórai pénzünket mindig nekik adjuk. Titokban azt is megfogadtuk, hogy ennek meglesz még a bójtje. S lám, most itt állok előttetek és kijelenthetem: mi nyertünk! Ti mentek, mi maradunk egyelőre..

Köszönjük szépen az összes bölcs tanácsot, amellyel az első hónapokban elláttatok bennünket. Hogy bevezettetek minket a VMG világába, s így előre tudhattuk, melyik tanárunktól mit várhatunk. Köszönjük az örök érvényű tanácsot, miszerint a menzára csak akkor menjünk, ha az életünk múlik rajta. Köszönjük, hogy a VMG-szag szerves részét képeztétek. De mindenekelőtt azt köszönjük nektek, hogy megmutattátok a kollégiumi mosdót.

Sokan, sokfélék voltatok. Az A-sok sokkal jobban beszélik a „language”-t vagy éppen a „Sprache”-t. A biosz-kémia tagozat a terepgyakorlatoknak köszönhetően száz közül is felismeri a mirigyos fodorkát vagy a havasi ikravirágot. Egy igazi C-s fejből tudja a négyjegyű függvénytáblázatot. A D-sek személyesen ismerhették meg az összes királyt. Az E-sek pedig – mivel „ürlények”, az előbbieket oda-vissza.

Az iskola számos dologra megtanított benneteket. Például arra, hogy mik azok a pithagoraszi számhármások, mit csinált Plutarkhosz vagy éppen kik azok a pentakosziomedimnoszok. A sok tudástól valósággal szétrobbanhat a fejetek. Főleg nektek, E-seknek. De az úgynevezett „elméleti felkészülés” mellett hasznos, az élethez nélkülözhetetlen tudást is szerezhettetek. A praktikus ismeretek közé tartozott például, hogy hogyan ebédelhettek meg egy mindössze öt perces szünetben az iskolai menzán. És rájöhettetek, hogy a házi feladat ugyanúgy működik, mint a magnószalag – minden egyes másolással romlik a minősége.

Végezetül – biztos vagyok benne, hogy hétfőn, az érettségi pillanatában megértitek majd, hogy mit akart Madách Imre megfogalmazni Az ember tragédiájában: „Mondottam ember: küzdj, és bízva bízzál!” De félre a tréfával, mert megvallom, magam is kissé megilletődötten állok most itt előttetek arra gondolva, hogy egy év múlva majd én leszek a ti helyetekben, s nekem kell búcsúznom, és nekivágni a rám váró kihívásoknak. Mi, a tizenegyedik évfolyamosok őszintén bízunk abban, hogy a rátok váró érettségi meghozza majd munkátok gyümölcsét. Kívánunk nektek sok sikert a vizsgákhoz, s reméljük, hogy sikerül majd elérnetek oda, ahová az álmaitek vezérelnek benneteket, s hogy ott majd lelkes üdvözlés fogad titeket, akiktől most szeretetteljesen búcsúzunk el.

Tizenkettedikesek! Mostantól a világnak tartoztok számadással. Hiányozni fogtok! Jó utat! Isten veletek!

Juhász Nadin 11. e